

ALLAH'I BULMAK LAZIM!

Elhamdülillâhi Rabbi'l-âlemîn. Ve's-salâtu ve's-selâmu alâ seyyidi'l-evvelîne ve'l-âhirîn. Senedinâ ve mededinâ Muhammedin ve âlihî ve sahibihî ecmaîn ve men tebi'ahu bi-ihşânin ilâ yevmi'd-dîn.

Emmâ ba'du:

a. Allah'ın c.c. Rızasını Kazandıracak İlk Şey ve En Büyük Suç

Aziz ve muhterem kardeşlerim!

Allah cümlemize cümlenize tevfiğini refik eylesin. Rızasına uygun hareket ne ise -ne yaparsak rızasını kazanabilecekseniz- onu yapmaya bize yardım eylesin. Rızasına aykırı; gazabını, kahrını çekecek işler yapmaktan bizi korusun.

Allah'ın sevgisini kazanmak için rızasını kazanmak için birinci çare, ilk ve temel iş; mü'min olmaktır, imana gelmektir, İslâm'a girmektir!

Farz edelim ki bir insan İslâm'a girmedi ama hayatında sağdan soldan görüp kitaplardan okuyup öğrenip toplayıp bir kenara yazıp bütün iyilikleri yaptı. Ama iman etmedi.

“Benim inançla hiçbir ilişkim yok, nasibim yok. Öyle bir şeyle ilgilenmiyorum, ben iyilik yapmaya bakıyorum...” dedi, inanmadı.

Nedir?

En büyük suçlardan birisini işlemiştir. Çünkü kendisine hayatı veren, nimeti veren, rızkı, sıhhati veren Rabbini bilmemiş, bulmamış oluyor. O şahıs yine en büyük hatayı işlemiştir.

“Benim inancım yok da ben şunu yaptım bunu yaptım...”

Ne yaparsan yap, zaten bu yaptıklarını kendin mi yapıyorsun? Allah veriyor da ondan!

Muhterem kardeşlerim!

Biz bir şey yapınca kendimiz mi yapıyoruz?

Biz akşam namazı kıldık, bu namazı kendimiz mi kıldık?

Bazıları; “Tabii kendimiz kıldık! Başkası mı kıldı, elbette ben kıldım.” diyecek.

Peki, hasta olsaydın buraya gelebilecek miydin? Aklın olmasaydı gelebilecek miydin, şuurun olmasaydı gelebilecek miydin?..

Allah’ın nasip etmesi için sayılamayacak kadar çok şey var: En baştaki akıl!

Aklın olmadığı zaman, zırva olduğun, zıpır olduğun, deli olduğun, hop terelelli olduğun zaman ne olacak?

Vücudun istediği kadar sıhhatli olsun; buraya gelmeyecektin, gelemezdin! Allah sana akli vermiş, fikri vermiş. İslâm'ı nasip etmiş, sıhhati vermiş. Buraya gelecek şartları hazırlamış, önüne engel çıkartmamış:

Birisi yolunu kesseydi yakasından yakalaysaydı, polis yakalaysaydı. Senin hiç kusurun yokken birisi gelseydi yolda çarpsaydı... gelebilecek miydin?

Yine gelemezdin! Olayın içindesin diye ifade vereceğim vs. diye bir sürü şey!

Biz buraya gelirken nasıl geliyoruz biliyor musunuz?

Cenâb-ı Hakk'ın bin bir türlü nimeti bir araya geliyor da öyle geliyoruz. Yoksa gelemeyiz.

“Ben hayır yapıyorum hasenât yapıyorum. Cami yapmam, camiye para vermem ama okul olursa veririm.”

Okula para veriyor.

“Peki, sen kazancı kendin mi kazanıyorsun?”

“Tabii ben kazanıyorum.”

“Nereden sen kazanıyorsun. Eğer herkes kazancı kendisi kazanıyorsa herkes zengin olmak isterdi, herkes olabiliyor mu?”

Hayatta herkes zengin olmaya çalışıyor ama herkes zengin olamıyor. Bir kısmı açtığı dükkânı kapatıyor. Bir kısmı sermayesini küçültüyor küçültüyor, sermayeyi eşeğe değil ke-diye yükletiyor, dükkândan öyle gidiyor. Başaramıyor, iflas ediyor. Müflis oluyor. Kazanç da Allah’tan!

Bir arkadaş bana Brisbane’da diyor ki;

“Hocam! Bir yer aldım, sattım, kârına sattım. Bir ev daha aldım, onu da sattım. Onu da kârına sattım. Allah bana nazar ediyor, lütfediyor. Benim işim rast gidiyor.” diyor.

Aferin ağzına sağlık. Bak, anlamış işi. Allah rast getirmese herkes evini kârlı satamaz. Kimisi de zararına satıyor:

“Geçen sene şöyleydi de bu sene şu kadar düştü de maliyetinden aşağı kaldı...”

Gördün mü, kazanmak için senin dışında kaç türlü iş var! Millet kendisini kâdir sanıyor, muktedir sanıyor. Yaparım, sanıyor ama hiçbir şey yapamaz. Beş para etmezsin, hiçbir şey yapamazsın. Allah kudreti veriyor da ondan

yapıyorsun. Allah parayı veriyor da ondan yapıyorsun. Allah sıhhati veriyor da ondan yapıyorsun.

b. Nimetler İçinde Olmak ve İbadeti Keyifli Yapmak

Etraftaki adamların hepsi haydut olsaydı harp darp olsaydı, sokakta giderken sana saldırısalardı ne yapacaktın?

Canını bile kurtaramayacaktın!

Kosova'dakiler ne yaptılar?

Terör oldu mu anarşi oldu mu ne oluyor?

Hiçbir şey yapamıyorsun! İnsanın sıhhati gitti mi; bırak sıhhatinin gitmesini [diyelim ki] bir gece uykusuz kaldı, sabaha kadar uyuyamadı. Yarın onun yanına yanaşma! Sakın hacım, yarın onun yanına yanaşma!

Neden?

Gece uykusuz kaldı, ne yapacağı belli olmaz. Sinirlidir, asabı gerilmiştir. Gerilimlidir, bunalımlıdır, buhranlıdır, kafası dumanlıdır, kızgındır; yanına yanaşmayın!

Niye?

Keyfi yok!

Nasıl bir şey bu keyif yahu? Nasıl bir şey bu keyif?!..

İnsanın keyfi olmadığı zaman namazdan da bir zevki olmuyor. Hocanın vaazından da bir keyif, zevk alamıyor. Allah keyif veriyor da ondan sonra zevk alıyor.

Adamın birisi [Mehmed Zahid Kotku] Hocamız *rahmetullahi aleyh*'in vaazını dinlerken [Mehmed Zahid Kotku] Hocamız'a;

“[Sohbet] tatsız...” filan demiş.

[Mehmed Zahid Kotku] Hocamız vaaza devam ediyor.

Kalabalık cemaatin arkasından birisi böyle deyince [Mehmed Zahid Kotku] Hocamız vaazının içinde devam ederken demiş ki;

“Şu insanların içinde ne kadar acayıpleri vardır: Namaz kılar, namazı şaşırır. Kendisi doğru ibadet edemez; vaazımızı beğenmez, vaaza kusur bulur...”

Adam bir düşünmüş: Fatih Camii'nde imama uyduğu hâlde, önünde imam olduğu hâlde cenaze namazı kılarırken şaşırılmış. Söz kendisine söyleniyor. Hemen kendisini toparlamış, can kulağıyla dinlemeye başlamış, o zaman zevk almış.

İbadetten zevk almak bile Allah'ın verdiği bir nimettir. Dinlediğin vaazdan zevk almak bile bir nimettir.

Allah o tadı vermediği zaman;

“Bırak yahu o hocayı, yahu bırak camiye...” diyor, adam kalkıyor gidiyor.

Keyif nerede?

“Arkadaş! Zevk ve keyif meyhanede, diskotekte...” diyor, oraya gidiyor.

Gitmiyor mu?

Anası yalvarıyor, babası yalvarıyor, arkadaşları yalvarıyor:

“Ailen mahvoluyor, işin batıyor. Yapma etme, şu kumarı oynama...”

Gitmiyor mu?

Allah, zevki oraya verdi mi hapı yuttun! Birisi kumarı bir sevsin, yuvası bak nasıl gümbür gümbür yıkılır, nasıl sermayeyi kediye yükletir! Her şey Allah’tan oluyor. Adam Allah’ı bilmiyor. Allah’ı bilmedi mi hiç kıymeti yok! Allah’ı bulamadı mı kıymeti yok!

Sana her gün zarfın içinde 1000 dolar para gelse!..

Postacı geliyor, özel zarfı sana uzatıyor. Şurayı imzalar mısınız, diyor. İmzalıyorsun, açıyorsun; her gün 1000 dolar!

Merak etmez misin, merak etmez misin?

Her gün 1000 doları sana gönderiyor. 1000 dolar yahu, ayda 30.000 dolar eder. Senede 365 bin dolar eder.

Allah'ın bize verdiği nimetler 1000 dolar-
dan az mı, parayla ölçülür mü?

Gittiği zaman anlar! Sıhhati gittiği zaman adam evini barkını satıyor. İşi gücünü her şeyini... Sıhhat her şeyden önemli, diyor. Fabrikayı kapatıyor, fabrikayı satıyor. Sıhhat, akıl, göz, kulak, fikir, namus, haysiyet... Kimisinin karısı cadaloz oluyor, hayatı zehir ediyor. Kimisinin kocası haydut oluyor, kadıncağızı inim inim inletiyor. Elinde değil ki! Evlenirken herkes kılı kırka yarararak evleniyor. Bu iş evlendikten sonra ortaya çıkıyor. Ne bilsin onun öyle haydut olacağını, cadaloz olacağını!..

Her şey Allah'ın nasibiyle oluyor. Allah'ın nimetiyle nefes alıyoruz, Allah'ın nimetiyle nefes veriyoruz. Allah'ın nimetiyle hayatımızı sürdürüyoruz: Midemiz çalışmasa sararıp solar, kurur ölürüz. Kalbimiz çalışmasa yine ölürüz. Ciğerimiz çalışmasa yine ölürüz. Kemiklerimiz çalışmasa yürüyemeyiz. Kaslarımız çalışmasa felç olsa pelte gibi oluruz. Her şey çalışıyor. Bunları çalıştıran Allah *celle celâlüh*'ü bilmiyor; "Ben hayır yapıyorum!" diyor. Hayrı

sen Allah'ın verdikleriyle yapıyorsun. Kimin malını kime satıyorsun, ne sanıyorsun sen?!..

Adamın bahçesine girmiş olduğunu düşün. Duvardan atladın, adamın bahçesine girdin. Adamın ağacından meyveleri koparttın. Bir tabak adama ikram ediyorsun. “Sana hayır yapıyorum, buyur...” diyorsun. Adam yüzüne bakıp da bir şeyler demez mi sana! Ya ağzını açar ya güler ya kızar! Kızarsa da daha fena da olur, polise bile [şikâyet eder]. “Kim söyledi sana bunu yap diye?” filan demez mi?..

Her şeyimiz Allah'tan! Allah'ı tanımıyor!

Bu sözlerimle neyi anlatmak istiyorum?

c. Allah'ı c.c. Bilmek, Yaratıcıyı Doğru Tanımak

Birinci şart: Mü'min olmak! Allah'ın rızasını kazanmak için ilk şart Allah'ı bilecek!

“I believe in God. Ben God'a inanıyorum, tanrıya inanıyorum.”

Hangi tanrıya inanıyorsun, gel bakalım. *God* deyince senin aklına ne geliyor?

Buda heykeli mi geliyor, haç mı geliyor, put mu geliyor?..

God deyince sen ne anlıyorsun? Güneş mi anlıyorsun ay mı anlıyorsun? Öküz mü anlıyorsun?..

Hintli'ye sorsan;

Senin *God*'ın ne bakayım, *cow* mu?

Öyle tanrıya inanmak filan yetmez! Tanrıya doğru inanmak lazım! Allah'ı bulmak lazım! Allah'ı bulamadıktan sonra neye taparsan tap! Zaten herkes bir şeye tapıyor: Kimisi nefesine tapıyor. Kimisi paraya tapıyor. Kimisi mevkie tapıyor. Kimisi kadına tapıyor... Zaten herkes bir şeye tapıyor.

Tapmak ne demek?

“İtaat etmek.”

Herkes zaten bir şeyin peşinde, hüner değil ki! Herkes bir şeye gönlünü kaptırmış. Sen yaratana bulacaksın. Yaratanını, seni yaşatanını, seni doyuranı, sana nimeti vereni bulacaksın; mühim olan o! Önce iman!

Sonra Allah kimi sever?

Kendisine itaat edeni sever. Âsi olanı sevmez.

Allah'ın dediklerini yapmıyor:

“Namaz kıl.”

“Kılmam.”

“Oruç tut.”

“Tutmam.”

“Zekât ver.”

“Vermem.”

“Doğru dürüst ol.”

“Olmam...”

“Şimdi sana bir şamar indiririm, yerin dibine geçersin! Her şeye her şeye itiraz, her şey aykırı!”

“Onu yapma.”

“Yaparım.”

“Bunu yapma.”

“Yapacağım.”

“Şunu yapma.”

“Yapıyorum...”

Patlatır. Bir şamar gelir, yedi kat yerin dibine iner. Karun öyle helâk oldu. Firavun öyle helâk oldu. Lut *aleyhisselam*'ın kavmi öyle yerin dibine battı. Hâlâ Lut Gölü acı göl, hâlâ ibret! Bütün eski kavimler öyle helâk oldular.

Neden helâk oldular?

Allah'a âsi oldular, Allah'ın sözünü dinlemediler. Düzelsinler diye Allah mühlet verdi mühlet verdi, zaman verdi zaman verdi; düzelmediler! Azgınlıklarını arttırdılar!

Cenâb-ı Hak *Erhamü'r-râhimîn* olmasına rağmen, merhametlilerin en merhametlisi olduğu hâlde merhametlilerin en merhametlisi Allah'ın gazabına uğradılar! Hâlbuki *Erhamü'r-râhimîn*, rahmetine bahane arıyor!

Nasıl bahane arıyor?

Lâ ilâhe illallah diyeni cennete sokuyor!

Allah Allah! *Lâ ilâhe illallah!* Subhanallah!..

d. Cennet ve Güzelliği

Cenâb-ı Hakk'ın rahmetinin bolluğunu bak ki bir *lâ ilâhe illallah* diyeni cennete sokuyor! Peygamber Efendimiz;

مَنْ قَالَ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ مُخْلِصًا دَخَلَ الْجَنَّةَ

Men kâle lâ ilâhe illallâhu muhlisen dehâle'l-cenneh buyuruyor.

Yalan mı?

Değil! Âmennâ ve saddaknâ! *Lâ ilâhe illallah* diyen cennete girecek!

Cennet ne?

“Hocam! Cenneti ben sana nasıl anlatayım, ömrüm biter. Ömrüm biter; sözler bitmez, anlatmam bitmez, tasvirim bitmez. Cennette çok nimetler var: Köşkler var, saraylar var, huriler var, köleler var. Nimetler var, rızıklar var. Uçmak, havada istediği yere gitmek var. İstedığinin gelmesi var. Her dediğinin olması var. Türlü türlü lezzetler, türlü türlü zevkler, yetmiş bin odalı köşkler...

Kaçı alırsın?

Senin gibi 100 bin tane adamı satsak o köşklerden bir tanesinin bir tuğlasının parasını ödeyemeyiz! Cenâb-ı Hak veriyor! *Lâ ilâhe illallah* diyeni cennetine sokacak! Rahmetinin genişliğine bak!

Bu kadar rahmeti bol olan Mevlâ, yine rahmetinden bir numune ki bir kul yaptığı günaha kalbinden pişmanlık duysa; “Yahu bunu iyi yapmadım. Ayıp ettim, günah işledim...” dese üzülse pişmanlık duysa daha diline *estağfirullah* sözünü getirmeden Allah affediyor! Affettiğini Peygamber Efendimiz bildiriyor!

Pişmanlık duydu. Daha pişmanlığı duydu söylemeden önce Cenâb-ı Hak affediyor. Rahmetine bak, merhametine bak, ikramına bak! Ne kadar çok! Bir *estağfirullah* diyecek, affediyor. Rahmeti o kadar çok, o kadar bol ki!.. Bu kadar rahmetinin çokluğuna *zü-rahmetin vâsia*, engin rahmetine rağmen adam Allah'ın kahrına uğruyor! Yahu aramakla bulunmaz, kolay bir iş değil! Allah'ın kahrına uğramak kolay bir iş değil! Küfürde bayağı bir, epeyce, gayret sarf edecek ki Allah'ın kahrına uğrayacak! Herkes kolay kolay Allah'ın kahrına uğrayamaz! O kadar *Erhamü'r-râhimîn* olan

Allah'a o kadar âsi oluyorlar. Cezasını öyle buluyor, öyle kahrediyor.

Firavun ne demiş?

أَلَيْسَ لِي مُلْكُ مِصْرَ وَهَذِهِ الْأَنْهَارُ تَجْرِي مِن تَحْتِي

*Eleyse lî mülkü Mısra ve hâzihi'l-enhârü tecrî min tahtî.*¹ “Bu Mısırın arazileri benim malım mülküm değil mi, şu nehirler benim değil mi?”

Firavun “Benden başka size tanrı tanımıyorum, bana tapacaksınız!” demedi mi?

Kur’ân-ı Kerîm bildiriyor: Evet, öyle demiş. Ben tanrıyım, demiş.

Cenâb-ı Hak onu hemen kahretmiş mi?

Hayır, iki tane Peygamber gönderiyor. Musa *aleyhisselam* ile Harun *aleyhisselam*’ı gönderiyor. Yine inanmıyor. Konuşuyorlar. Me-sele uzun uzun anlatılıyor. İnanmıyorlar. Mucizeler gösteriyor. Sihirdir, diyorlar. Yine Allah kahretmiyor. Yine kahretmiyor. Sonra bütün sihirbazları çağırıyorlar. Tamam, hadi bakalım. Bütün sihirbazların bütün sihirlerini yok ediyor, Musa *aleyhisselam*’ın asası hepsini yu-

¹ 43/Zuhrûf, 51.

tuyor. Musa *aleyhisselam* üstün geliyor. Sihirbazlar imana geliyorlar. Sihirbazlar secdeye kapanıyorlar.

قَالُوا آمَنَّا بِرَبِّ الْعَالَمِينَ رَبِّ مُوسَى وَهَارُونَ

*Kâlû âmannâ bi-rabbi'l-âlemîne Rabbi Mûsâ ve Hârûn.*² “Musa’nın, Harun’un Rabbi, âlemlerin Rabbi Allah’a şimdi inandık!” diyorlar.

Bakıyorlar ki ortada muazzam bir durum var, manzara var! Tüyleri diken diken oluyor!

Hem de nasıl inanıyorlar?

Firavun diyor ki;

“Benim iznim olmadan mı inandınız? Benim izin almadan, benim rızam olmadan, benim müsaadem olmadan mı iman ettiniz? Ben sizi hurma dallarına asacağım. Hem de öyle asacağım ki ellerinizi ayaklarınızı çaprazlamasına keseceğim de öle asacağım. Sağ kolunuzu keseceğim, sol bacağınızı keseceğim. Sizi yamuk bırakacağım. Çarpık bırakacağım.”

İki taraftan yarım kesse dengeli bir yarım olacak, çaprazlama!

² 7/A'râf, 121-122.

“Sizi hurma dallarında sallandıracağım!” diyor.

Sonra bir de asacak. İşkenceyle öldürecek, asacak.

“Benim iznim olmadan inanırsanız sizi keseceğim, asacağım!” diyor.

Başkası ne yapar?

Korkar.

Sihirbazlar ne diyorlar?

وَالَّذِي فَطَرَنَا فَاقْضِ مَا أَنْتَ قَاضٍ إِنَّمَا تَقْضِي
هَذِهِ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا

Vellezî fetaranâ fakzi mâ ente kâzi in-nemâ takzî hâzihi'l-hayâte'd-dünyâ. “Aldırmayız! Ne yaparsan yap! Bu dünyada sen ne yaparsan hükmünü bu dünyada yaparsın! Biz Rabbimize inandık. Öldürsen dönmeyiz!”³ diyorlar.

İmanının kuvvetine bak! Ölüm var: Firavun; “Öldüreceğim, sizi işkence ederek öldürteceğim!” diyor. “Olsun, ne yaparsan yap!” diyorlar.

³ 20/Tâhâ, 72.

Fakzi mâ ente kâzi. “Neye karar verirsen ver, ne yapacaksan yap, yapabildiğini arkada koma, yap Firavun! Biz âlemlerin Rabbine inandık! Öldür istersen bizi!” diyorlar.

İmana bak, imanın sağlamlığına bak! Ölümünden korkmuyor, öyle imana geliyorlar.

Firavun yine imana gelmiyor:

“Bunlar bizim memlekette oyun düzenliyorlar. Bunu, burayı ele geçirmek için yapıyorlar...” diyor. Yine günler geçiyor. Çeşitli sıkıntılara uğruyorlar, belalara uğratiyorlar. Yine helâk etmiyor. Firavun’u ve kavmini yine helâk etmiyor.

Her musibet, fitne, fesat, bela başlarına geldiği zaman Musa *aleyhisselam*’a gidiyorlar. Diyorlar ki;

“Rabbine dua et de şu bela başımızdan kalksın! Bu bela başımızdan kalkarsa bu sefer inanacağız!” diyorlar. Musa *aleyhisselam* dua ediyor, diyor ki;

“Yâ Rabbi! Bu belayı kaldır bunların başından!”

Bela kalkıyor, yine inanmıyorlar! Kaç tane bela! Her seferinde geliyorlar, Musa *aleyhisselam*’a diyorlar ki;

Bunları Kur'ân-ı Kerîm bildiriyor, bunlar benim sözlerim değil. Bunlar Kur'ân-ı Kerîm'den olaylardan benim size Türkçe söylediğim şeyler. Bunlar âyet, Allah'ın bildirdiği şeyler.

Her seferinde diyorlar ki;

“Bu sefer inanacağız, bu sefer inanacağız. Bu bela kalksın...”

O bela da kalkıyor; yine inanmıyorlar, sözlerinde durmuyorlar. Durmuyorlar durmuyorlar durmuyorlar...

Cenâb-ı Hakk'ın hilmine bak!

Hilm ne demek?

“Kızılacak yerde kızmamak” demek.

Cenâb-ı Hakk'ın sıfatlarından birisi ne?

Halîmlik!

Vallahi billahi sizden bizden birisi, ben sen olsak artık tepemizin tası atar, fittırırız. Bir de Karadenizliler daha fena! Rize tarafına doğru gitti mi kişi daha hararetli olur. Dayanamayız. Ama Cenâb-ı Hak bütün bu isyanlara, inatlara, söz dönekliklere rağmen *Allahu Ekber!* Ne hilmi var, halîm!

İnnehû kâne halîmen-gaffârâ. “Cenâb-ı Mevlâ çok halim, çok mağfiret edici!”

En sonunda Musa *aleyhisselam* ve kavmi baskılardan Mısır'ı terk ediyor. Firavun ve ordusu bunların gittiğini, terk ettiğini anlayınca onları yakalayıp öldürmeye peşinden [gidiyor]. Çölde bir kovalamaca başlatıyorlar. Atlarla bineklerle develerle Musa *aleyhisselam* ve mü'min ashabını yakalamaya, peşlerinden kovalamaya gidiyorlar. Onlar kaçıyor, onlar kovalıyor. Onlar kaçıyor, onlar kovalıyor...

Zalimlere bak! Allah'ın Peygamberini öldürecekler! Peygamberleri Musa *aleyhisselam*'ı, Harun *aleyhisselam*'ı, Allah'a inananları öldürecekler! Peşinden öldürmeye gidiyorlar! İnanmadılar. Her seferinde dua edince duasının da kabul olduğunu bildikleri hâlde!

İnsanların mucizeleri gördükten sonra küfürdeki sağlamlığı, mü'minlerin İslâm'a bağlılığında olsa ya! Yazıklar olsun bize yahu! Biz ne biçim müslümanız ki bu kâfirlerin küfre bağlılığının yüzde biri yok bizde! Ne biçim müslümanız yahu biz! Kâfirin küfre bağlılığına bak, inadına bak! Sen de imana bağlansana! Sen de Allah'a bağlansana! Küçücük bir şey görünce bırakıveriyoruz, gevşeyiveriyoruz. Mum gibi eriyiveriyoruz, dönüveriyoruz; günaha dalıveriyoruz, giriveriyoruz. Ne biçim azimsizlik,

sebatsızlık! Ne acayip hâl bizim hâlimiz! Allah bize yardım etsin.

Allah âsi olanı sevmez, kendisine itaat edenini sever.

O hâlde ne yapacağız?

Allah bize muhtaç mı?

Bir de bu soruyu soralım: Allah'ın bizim şu ibadetimize ihtiyacı var mı?

Biz gelmişiz, Melbourne'nün çarşısında küçük bir yeri tutmuşuz.

Biz namaz kıldık, ne oldu?

Çok ahım şahım bir şey mi yaptık, ne oluyor, kime ne?

Âlemlerin Rabbinin, yerin göğün sahibi Allah'ın ihtiyacı var mı bizim şu ibadetimize?

Yatsı vaktinde burada toplanmışız. Bekir Efendi öne geçmiş, cemaatle bir namaz kılmışız. Bilmem iki sûre okumuşuz. Ondan sonra da elimizi açmışız, Cenâb-ı Hak'tan kırk türlü şey istemişiz. Bir sürü de bir şey istiyoruz. Hem istiyoruz:

“Yâ Rabbi! Cenneti ver, cehennemden koru! Şunu isteriz, bunu isteriz bunu isteriz...”

Hem de bu yaptığımızı ahım şahım, çok mühim bir şey sanıyoruz. İbadet ettim, diye ortalıkta hindi gibi kabarıyoruz. Falanca adam

namaz kılmadı mı onun yanında hindi gibi kabarıyoruz. Baba hindi var ya, gulu gulu yapıyor, şişiyor; onun gibi kabarıyoruz.

Ama Cenâb-ı Hak şu bizim âciz naciz ibadetimize çok sevap veriyor. Şu bizim mescidimize çok sevap veriyor. Evde kıldığın namaz yerine burada namaz kıldığın zaman 27 kat, 50 kat daha sevap veriyor. 1000 dolar alıyorken 50.000 dolar alıyorsun. Evde kıldın mı da kıymetli!

Bir *lâ ilâhe illallah* insanı cennete sokuyor, bir namazın çok fazileti var, bir abdestin çok fazileti var, bir *Allahu Ekber*'in çok sevabı var. Allah çok sevap veriyor, hepsine bol sevap veriyor. Babası çarşıdan çocuğa bir hediye alıyor. Zaten almış. Niyet etmiş. Eve geldiği zaman; "Hadi bakalım, uslu durursan bu akşam şunu vereceğim." diyor. Zaten hazır, zaten verecek.

Cenâb-ı Hak bizim yaptığımız bu âciz naciz ibadetleri rahmetine vesile ediyor. Allah rızası için bir mescit yapana, Allah rızası için bir namazgâh yapana cennette bir köşk veriyor. Biz bir dükkâncığın parasını toplamakta akla karayı seçiyoruz.

Hâlbuki ne kadar sevap! Sevabını bilsek kendi evimizi yaptırmazdan evvel bir mescit yaptırırız! Biliyoruz da...

İnanmıyor musun?

İnanıyoruz.

İnanıyoruz da biliyoruz da niye yapmıyoruz? Niye mescidimiz yok, niye hâlâ mescidimiz yok?

Akıl almaz bizim işlerin hiç ipe sapa gelir tarafı yoktur! Bir baktığın zaman hiçbir taraftan doğru bir tarafı görünmez. Her işimiz hata! Her an hatadır işimiz, her an! Otururken kalkarken düşünürken... Camide otururken düşünürken içimiz kötü olduğundan öyle şeyler düşünürüz ki günaha gireriz.

Allah bizi lütfuyla temizlesin, ıslah etsin. Yoksa bize ne cezayı verse biz müstahakız.

Bir küçük mescit değil, yol kenarında dallarla örtülmüş bir namazgâh çardak yapsa bile Allah cennette bir köşk veriyor. Peygamber Efendimiz'e soruyorlar:

“Yâ Resûlallah! Hepimiz mescit yapacak imkâna sahip değiliz. Şöyle yol kenarlarında, tarlanın kenarında bir çardak yapsak, gölgelik, namazgâh yapsak Allah bunu yapana da cennette bir köşk verecek mi?”

“Evet, verecek!” diyor. Hem de süpürüldüğü zaman o birikintiler dışarı atılıyor ya;

“Onun temizlenmesi, süpürülmesi âhi-rette hûrî kızlarının mücevherleri, mehirleri olacak!” buyuruluyor.

Cennete girecek, hûrî kızlarıyla evlenecek. Yüzük lazım, elmas lazım, pırlanta lazım, küpe lazım vs. İşte onlar mücevher olacak. Peygamber Efendimiz böyle buyuruyor. Akli olan, buraya namazı kılmaya ayakları tutmasa emekleyerek sürünerek gelir. Akli olan, imanı kuvvetli olan sürünerek gelir, burada namazı öyle kılar.

Neden?

50 kat daha sevap! Cuma namazı kılınan bir yerde namaz kılmak, evinde kılmaktan 50 kat daha sevap! 50 kat daha sevap! Evinde kılabilir ama buraya gelirken attığı her adımın sevabı var. Her adımda günahı siliniyor, bir başka günahı siliniyor. Her adımda bir derece yükseltiyor. Allah o sevabı veriyor.

İnşallah benim niyetim bin tane cami yapmak, o kadar niyetim var! Daha bir tane yapamadım. Allah hepimize biner tane cami nasip etsin. Burada 30 kişi olsak 30 bin tane cami, elhamdülillah. İnşallah yaparız.

e. Müslüman Gruba İlk Önce Ne Lazım?

Aziz ve muhterem kardeşlerim!

Allah'a itaat etmek için Allah'ın sevdiği kul olmak için bilmek lazım. Bilmek. Ne sevaplı ne günah, onu bilmek lazım. Onun için de okumak lazım. Öğrenmek lazım. Onun için de hoca lazım. Onun için de cami lazım. Cami lazım, hoca lazım, okuyup öğrenmek lazım, öğrendiğini uygulamak lazım! Zincir böyle!

Onun için ben diyorum ki;

“Yaşamak için bize hava lazım mı?”

Lazım.

“Su lazım mı?”

Lazım.

“Gıda lazım mı?”

Lazım.

Bunların hepsinden önce hoca lazım! Hepsinden önce! Havadan önce, sudan önce, gıdadan önce hoca lazım! Hoca bize hak yolu göstermezse Allah'ın rızasının yolunu göstermezse biz şaşırırız, sapıtırız.

“Allah bana rahmet eder, affeder, ihtiyarlayınca gideceğim...”

Yavaş yavaş biz sapıtırız. Hoca söyleyecek, âyetleri okuyacak, hadisleri okuyacak. Aman etmeyin, diyecek. O zaman biz hizaya

geleceğiz. Yoksa biz kolay kolay hizaya gelmeyiz. Çünkü bir sürü fitneci fesatçı biz iyi müslüman olmayalım diye; “Allah affeder, Gafûr’dur, Rahîm’dur; boş verin!..” diyor.

Demiyor mu, duymadınız mı?

Herkes duyuyor, en çok duydukları bu!

Allah Gafûr’dur, Rahîm’dur ama kime? Affeder ama kimi?

Bunları bilmesi lazım.

“Susuz kalırsam ölürüm hocam. Havasız kalırsam gıdasız kalırsam ölürüm hocam...”

Allah rahmet eylesin, ölürsen öl. Senin ölümüne acımıyor değilim. Ölürsen, hocan varken susuz havasız kalmış ölmüş ama imanla gitmişsen cennete gideceksin; ne var! Bu dünya hayatı cennete gitmeye mâni! Ölelim de gidelim. Zaten “Ölsem de bir an evvel Rab-bime kavuşsam...” diye mü’min ölmeye can atıyor. Ne var!

Âhirette cennete gideceksek Melbourne’da durmaya ne lüzum var?

Öldükten sonra hemen cennete gideceğimiz belliyse Melbourne’da ne diye oyalanalım, Kalkar cennete gideriz!

İnanmıyor muyuz?

İnanıyoruz.

Hava su yok, gıda yok; öldü. Cennete gidecekse ölürse ölsün.

Ama hava var, su var, gıda var, para var, eğlence, keyif, zevk var; adamda din yok, iman yok! Cehenneme gidecek!

Hangisi iyi?

Cehenneme gidecek olduktan sonra bunların hiç kıymeti yok. Zaten hiç kıymeti olmadığı için Allah bütün bunların hepsini kâfirlere bol bol veriyor.

İçki var mı?

Var.

Plaj var mı?

Var.

Keyif, zevk var mı?

Var.

İşleri güçleri zevk peşinde koşmak! Hangi şey en zevkliyse onun peşinde koşuyor. Meşakkatli şeye kimse yanaşmıyor. Zorlu, meşakkatli şeye kimse yanaşmıyor. Bizim dedelerimizmiş Allah rızası için ölenler! Parasını Allah yolunda verenler! Gül bahçesine gider gibi cihada gidenler! Başkası öyle yapmıyor: “Bana ne yahu, başkası ölsün. Ben yaşayacağım. Ben deniz kenarında keyfime keyif katacağım.” diyor. Onun için Cenâb-ı Hak onlara vermiş.

Peygamber Efendimiz *sallallahu aleyhi ve sellem* buyuruyor ki;

“Eğer bütün bu güzellikleriyle, servetleriyle, zenginlikleriyle, hoşluklarıyla dünya, şu hayat, şu varlıklar -çevremizde elde edelim diye koşturduğumuz varlıklar- bütün bu dünyalar Cenâb-ı Hakk’ın yanında bir sivrisineğin kanadı kadar değere sahip olsaydı...”

Madenler, altınlar, elmaslar, opaller, di- amondlar, köşkler, saraylar; Buckingham Sa- rayı, Versay Sarayı, Adalar, Modalar; Haiti Adası, boynuna çiçekler takmış kızlar, dans edenler... Bunların hepsi, bütün bu dünya, bü- tün bu servetler... Amerika gökdelenleri, Man- hattan Adası, 114 katlı *skyscraper* binalar; merkez bankalarındaki hazineler, tuğla gibi dizilmiş, üst üste yığılmış altınlar... Büyük şirketler, büyük fabrikalar, büyük mar- ketler...

“Hepsi eğer Allah yanında sivrisineğin ka- nadı kadar kıymete sahip olsaydı kâfire bir koklam bir şey vermezdi, kıymeti olsaydı kâfire bir içim su vermezdi!”

Kıymeti olmadığından yiyorlar içiyorlar, yaşıyorlar. Bizim yolumuz o değil. Bizim yolu- muz Allah’ın rızasını kazanmak yoludur. Bizim

yolumuz vefa yolu. Bizim yolumuz Cenâb-ı Hakk’a teşekkür yolu. Bizim yolumuz Cenâb-ı Hakk’a güzel kulluk etme yolu. Bizim yolumuz başka insanların duasını almak için kendimizi sıkıntıya sokma yolu. Bizim yolumuz gece uykuyu azaltma yolu. Bizim yolumuz gündüz oruç tutup yemeği azaltma yolu... Bizim yolumuz farklı! Biz müslümanız, biz mü’miniz! Biz biliyoruz ki âhiret var, cennet var! Allah’ın rızası var! Âhirette bir de cezası var, ikabı var, azabı var!

“Eğer şöyle yaşarsa cehenneme giderse mahvoldu. Böyle yaşamak lazım...” diye Kur’an okuyoruz, hadîs-i şerîf okuyoruz. Cenâb-ı Hakk’ın yolunda gitmeye çalışıyoruz. Kimsenin ahını almamaya çalışıyoruz. Kimsenin hakkını yememeye çalışıyoruz.

Hacı efendi gazeteyi dürdü:

“Ben bunu eve götüreceğim.” dedi.

Ben ne dedim?

“Gazete benim değil, ev sahibinin.” dedim.

Hemen o da;

“Bu gazeteyi alabilir miyim Metin?” dedi.

“Alabilirsin.” dedi.

Aldı.

Çünkü bir insanın arazisinde onun izni olmadan namaz bile kılınmıyor. Mülkiyetin o kadar önemi var. Sorar, sıkıştığı zaman hakkını ister. Çünkü âhirette ana-baba, evladından kaçacak. Karı koca birbirinden kaçacak. Kardeş kardeşten kaçacak. Hak isteyecek herkes. Arayıp tarayıp hakkını bulmaya çalışacak, onu isteyecek.

“Sen benim evimde elmamı izinsiz almıştın... Takkemi cebine sokmuştun. İsterim şimdi hakkımı...” der. Diyecek!

Hadisleri okumadım mı?

Peygamber Efendimiz, tam cehenneme gidecek bir insanın hâlini anlatıyordu. En son birazcık hayrı kalmış, cennete gidecekken birisi daha geliyor, hakkını istiyor. Bunu da verdiği zaman bu cehennemlik olacak, tam sınırda!

“Hakkımı isterim yâ Rabbi!” diyor.

Neden?

Çünkü orası herkesin hakkını isteme yeri, hak sahibi hakkını isteyecek! Boynuzsuz koyun boynuzlu koyundan hakkını alacak, derdi büyüklerimiz. O kadar ince hesap olacak.

Adam hakkını verince cehennemlik olacak, cehenneme gidecek. Çünkü elinde kalmadı. Sıfırlandı, kenardan düştü. Cehenneme gidecek.

Başından anlatayım:

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz'den Hz. Ömer *radiyallahu anh* rivayet etmişti. Adamın birisinin rûz-ı mahşerde, mahşer gününde mahkeme-i kübrâda hesabı görülüyor. Azıcık bir hayrı kalmış. Hepsini sağa sola veriyor, ödeşiyor vs.

Şu kadarcık bir hayrı kalmış. Oradan cehenneme düşmüyor, cennete gidecek. Ama bir hak sahibi daha geliyor. Hakkımı isterim, diyor. Hakkını istediği zaman bu cehenneme gidecek.

“Verecek bir şeyi kalmadı. Senin hakkın bunun elinde olandan fazla!”

Diyor ki;

“Verecek bir şeyi kalmadıysa benim günahımdan alsın, ver hak ettiğimi!” diyor.

Orada; “Ne yapayım, verecek bir şey yok?” demekle de iş bitmiyor. Diyor ki;

“Verecek bir şeyi yoksa benim günahımdan alsın.”

Çünkü orada herkes hakkını isteyecek. Çünkü herkes kendini düşünecek. Çünkü herkes; “Vay benim hâlîm ne olacak!..” diyecek. *Nefsî nefsî nefsî...* diyecek. Herkes; “Vay benim canım, vay benim hâlîm! Ben ne olacağım, nasıl kurtulacağım?..” diyecek.

Ne ana ne baba, ne kadın ne koca, ne çocuk ne kardeş... Ana baba bile değil! Dünyada insanı koruyan anne baba orada çocuğundan hakkını isteyecek! Çocuk, anasından babasından hakkını isteyecek. Çocuk, anasından babasından davacı olacak!

“Yâ Rabbi! Bu babam olacak herif bana İslâm'ı öğretmedi. Hakkımı isterim. Onun yüzünden bu duruma düştüm!” diyebilecek.

Onun için herkes birbirinden kaçacak:

يَوْمَ يَفِرُّ الْمَرْءُ مِنْ أَخِيهِ
وَأُمِّهِ وَأَبِيهِ وَصَاحِبَتِهِ وَبَنِيهِ

*Yevme yefirrü'l-mer'u min ahîhi ve ümmihî ve ebîhi ve sâhibetihî ve benîhi.*⁴

Ne demek bunlar?

⁴ 80/Abese, 34-36

Yevme yefirrü'l-mer'u min ahîhi. “O günde ki adam kardeşinden kaçıyor.”

Neden?

Mirasta vs. kardeşinin hakkını yemiş. Ta-bağından almış. Kendisi çok almış, ona az kal-mış; dövmüş. Elinden şekerini, çikolatasını kapmış...

Ve ümmihî ve ebîhi. “Anasından kaçıyor. Babasından kaçıyor.”

Neden?

Anası, annelik yapmamış. Anasından hakkı var. “Bu şimdi benden ister...” diye [ka-çıyor].

Ve sâhibetihî. “Karısından kaçıyor.”

Neden?

Kazak erkek ya! Anadolu erkeği kazak olur. Vurdu, dövdü, kırdı; kadın da sesini çı-kartmadı, Allah’a sığındı. Âhirette şimdi koca-sından hakkını istiyor. Âhirette de kazaklık ya-pacak değil ki! Dünyada dövdü dövdü... Âhi-rette kadın da hakkını alacak alacak...

Ve sâhibetihî. “Karısından kaçacak.” *Ve benîhi.* “Çocuklarından kaçacak.”

Niye?

Çocukları da davacı olacak:

“Bize haram yedirdi bu adam. Bize İslâm’ı öğretmedi bu adam. Bize namazı öğretmedi bu adam. Bizi başka mektebe gönderdi bu adam. Bu böyle yapmasaydı biz iyi olurduk belki!..”

Davacı olacak! Herkesin işi başından aşkın! Adam diyecek ki;

“Madem verecek bir şeyi yok, benim günahımı alsın, ben hafifleyeyim.”

Peygamber Efendimiz bunu, hadîs-i şerîfi anlatırken ağlıyor. Ağladığını hatırlayacaksınız. Ağlıyor. Herkesin hakkını istediği gün, diye ağlıyor. Biz ağlayamıyoruz. Çünkü bizim kalplerimiz katı! Çünkü bizim duygularımız körleşmiş! Peygamber Efendimiz Habîbullah, Allah’ın en sevdiği kulu; o ağlıyor, biz günahkâr zıyırlar ağlamıyoruz. Biz ağlamıyoruz, o ağlıyor.

“Ne ağlıyorsun mübarek? Sen Allah’ın Habîbisin, Makâm-ı Mahmûd’un sahibisin! Seni Allah dünyadayken Miraca çıkarmış. Sana Allah Livâü’l-Hamd’i verecek! Sana cennette en yüksek makamlar nasip olacak! Sen ne ağlıyorsun? Biz ağlayalım...”

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* diyor ki;

“Ey kulum! Başını kaldır!” diyecek.

Çünkü herkes böyle hesap görecek. Hesap görülürken başı yerde olacak.

Allah müsaade etmeyince kim başını kaldırabilir?

Herkesin hesabı görürken; “Kulum, başını kaldır!” diyecek.

Emir. Emir olunca başını bir kaldıracak, kaldırıncaya karşısında cennet köşkleri duruyor. Ama daha önce kendisi kaldıramıyor.

Hani sınıfta çocuklar yaramazlık yapar, orada öyle şey yok! Allah “Başını kaldırma!” deyince kaldıramaz. “Kaldır!” deyince kaldırıyor. Kaldıracak, cennetin köşklerini görecek.

Cennetin köşkleri mücevherden, ışıltı ışıltı, pırıl pırıl nuranur. Nur cümbüşü! Çok güzel, tariflere sığmaz derecede güzel! Unutacak hesabı filan. Aylacak bayılacak. Diyecek ki;

“Yâ Rabbi! Kimin bu köşkler? Peygamberlerin mi bu köşkler?”

Cenâb-ı Hak’tan nida gelecek, diyecek ki;

“Ey kulum! Bunlar peygamberlerin, şehitlerin değil! Parasını, bedelini kim verirse bu köşkler onun!”

Diyecek ki;

“Yâ Rabbi! Bunun parasına kim güç yetirebilir, bu köşkleri kim alabilir? Kimin gücü yeter böyle bir köşkü almaya? Ne imkânı olacak ki?”

Orada hepsi sefil, sermayesiz; nesi var ki?!..

Peygamber Efendimiz’in bildirdiğine göre Cenâb-ı Hak ona diyecek ki;

“İstersen sen alabilirsin kulum, senin alman mümkün!”

“Nasıl yâ Rabbi!” diyecek.

“Bu köşkler kardeşlerini affedenlerindir. Bu köşkler kendisine zulmetmiş olan müslüman kardeşlerini affeden kimselere mahsusdur. Sen de bu kardeşini affedersen kardeşini affettiğin için sen de bu köşklere birisinin sahibi olabilirsin.”

“Affettim yâ Rabbi! Affettim, affettim!..” diyecek.

Cennete doğru koşmaya başlayacak!

Cenâb-ı Mevlâ buyuracakmış ki;

“Nereye koşuyorsun?”

“Yâ Rabbi! Vermedin mi köşkü? Köşke gidiyorum, vermedin mi?”

Cenâb-ı Hak diyecekmiş ki;

“Sen hakkını almayıp o kardeşini affettiğin için o da cehennemden kurtuldu. Tut elinden, onunla beraber cennete gidin!”

Peygamber Efendimiz diyor ki;

“Allah’tan korkun! Kardeşlerin arasını ıslah etmeye bakın! Cenâb-ı Hak bile iki müslümanın gönlünü barıştırmak, arasını ıslah etmek için neler yapıyor âhirette!”

O kul o kula dargın da hakkını istiyor ya, Cenâb-ı Hak iki kulun arasını nasıl barıştırıyor!

“Kulum sen onu affetmedin mi?”

“Affettim.”

“Affedince o da cehenneme düşmekten kurtuldu. Şimdi sen cennete gidiyorsun, o da şimdi cennete gidecek. O da şimdi cehenneme düşmekten kurtuldu. Tut elinden beraber cennete gidin!”

Böyle durumlar var.

Peygamber Efendimiz *sallallahu aleyhi ve sellem* buyuruyor ki;

“Müflis kimdir, iflas eden kimdir?”

Diyorlar ki;

“Yâ Resûlallah! Müflis, iflas eden; ticaret yaparken kâr edemeyip zarar edip sermayesini tüketen insandır.”

Diyor ki;

“Asıl müflis, hakiki müflis o kimsedir ki rûz-ı mahşerde mahkeme-i kübrâya dağlar kadar sevaplarla gelir. Arkasında dağlar kadar sevaplar; haccetmiş, zekât vermiş, oruç tutmuş, zikir yapmış... Dağlar kadar sevaplarla mahşer yerine gelir. Hesap görülmeye başlanır: ‘Ey ahâli falancanın hesabının görülmesi zamanı, bununla hesabı olanlar çıksın meydana!’ Birisi diyecek ki; ‘Yâ Rabbi! Bu hacı efendi bana şöyle zulmetmişti. Hakkım var.’ ‘Tamam, al hakkını.’ Ona hakkı verilecek. Bir başkası çıkacak. Diyecek ki; ‘Benim de şöyle mesele olmuştu, şöyle bir hakkım var.’ ‘Sen de al hakkını.’ Ötekisi de çıkacak... ‘Sen de al.’ Ötekisi de çıkacak... ‘Sen de al hakkını.’ Dağlar gibi sevaplar hak sahiplerine verilecek verilecek verilecek; sevaplar bitecek! Daha sonra gelenler diyecek ki; ‘Yâ Rabbi! Benim de hakkım vardı, sevabı bitti...’ ‘Bırak günahını buraya.’ O kadar günahını buraya bırakacak. Ötekisi de; ‘Benim hakkım var.’ diye gelecek. ‘Sen de o kadar günahını buraya bırak. Sen de bırak, sen de bırak, sen de bırak...’ Bu sefer günahlar birike birike, yığıla yığıla dağlar kadar olacak!”

Hesap başladığı zaman dağlar gibi sevabı vardı, hesap bittiği zaman dağlar gibi günahıyla baş başa kaldı. Haydi cehenneme!

“İşte âhirette asıl müflis, asıl iflas eden budur.” diyor.

Dağlar gibi sevapla geldi. Sermaye bitti, dağlar gibi zarar ziyan günah ile kaldı. Biz bunları düşünmüyoruz.

Muhterem kardeşlerim!

Biz günübirlük yaşıyoruz. Hak düşünmüyoruz hukuk düşünmüyoruz. Mahkeme-i kübrâyı düşünmüyoruz, âhireti düşünmüyoruz. “Yarın bana sevap lazım rûz-ı mahşerde benim hesabım nasıl olacak?!..” diye düşünmüyoruz.

[Camide] namaz kılanın sevabı 50 kat fazla; önemsemiyor, evde kılıveriyor.

Âhireti, mahkemeyi düşünen evde kılabilir mi?

[Camiye] gelir.

Sabah namazı vaktinde, yatsı namazı vaktinde uyuyamaz yatıp uyuyabilir mi?

[Camiye] gelir. Sabah namazında uyuyamamak ne kelime; gece uyku tutmaz da kalkar, teheccüt namazı kılar. Seherlerde âh u enîn ile feryâd u figân ile “Aman yâ Rabbi! Beni cehenneme atma!..” diye dünyadayken

yalvarır. Âhirette yalvarmanın faydası yok, dünyadayken!

“Aman yâ Rabbi! Ben ettim günahı, sen beni affeyle!..” diye yalvarır yakarır, ağlar ağlar... Allah rızası için ağlayan göze cehennem ateşi değmeyecek, kendisini kurtarır.

Kurtuluş bu dünyadaki uyanıklıkta, âhirette zaten herkes uyanacak!

en-Nâsü niyâmün. “İnsanlar uyumaktalar, uyuyorlar.”

İnsanlar uykucular, uykuya devam etmekte.

Ve izâ mâtû intebehû. “Öldükleri zaman uyanmış olacak!”

Ölünce perdeler kalkacak; bu gafletler gidecek, vaziyet görülecek. O zaman akılları başlarına gelecek. Gafilliği bırakmamız lazım.

Gaflet: Bilememek aldırmamak, farkında olmamak...

Gafleti bırakmamız lazım. Cahilliği bırakmamız, tembelliği bırakmamız lazım. Gayrete gelmemiz, çalışmamız lazım. Sevap peşinde koşmamız lazım. Nereden ne kadar daha çok sevap alırım, diye düşünmemiz lazım.

“Falanca yerde *discount* varmış, mal ucuzmuş. Hadi gidelim, oradan alalım. Kumaşın metresi iki liraymış. 10-20 metre, 100-200 metre alalım, çok ucuz. Başka yerde 20 lira olan burada 2 liraya inmiş...”

Nasıl koşuyorlar!

f. Müslümanın Peşinde Olması Gereken Şeyler

Discountları, mevsim sonu satışlarını, tenzilatları nasıl dünyada hesaplıyoruz?!.. Hesabı biliyoruz, hesabımızı bildiğimiz için nasıl koşturuyoruz! İşte ondan daha canlı bir şekilde âhiretin hesabını düşünmemiz lazım:

Helal lokma yememiz lazım. Hayır yapmamız lazım. Gönül almamız lazım. Dua kazanmamız lazım. Neler sevaplıysa öğrenmemiz lazım. Hocaları köşeye sıkıştırmamız lazım.

“Hocam! Sevaplar nelerdir, sen şunları bir söyle. Vallahi dışarı bırakmam alimallah. Eller yukarı! Hepsini söyle bakayım. Kaldır bakayım ellerini, söyle bakayım sevaplı. Bu benim için önemli...”

Hiç böyle bir şey yapan var mı?

Yok! Ama dünya malı için böyle yapanlar çok. Dünya malı için köşede tabancayı çekip

cebindeki paraları çıkar, diyen çok. Âhiret için böyle şey yapan yok.

Türkiye’de bir doktor bana müracaat etti.
Dedi ki;

“Ben Kur’an öğrenmek istiyorum. Hemen bizim talebelerden birisini göndereyim, Kur’an öğren. Sana öğretsin: Elif, be, te, se, cim...” dedim.

“Hayır, ben Kur’ân-ı Kerîm’in mânasını anlamak istiyorum. Özel hoca istiyorum...”

Her hocayı da beğenmiyor. Ben ilâhiyat profesörüyüm ya, İskender Paşa’da da vaaz veriyorum, vaazımız da biliniyor. Benden istiyor beyefendi.

Peki, canım kardeşim. İyi güzel ama benim bir tanecik canım var. Bin tane canım olsa bir tanesini sana feda etsem ama benim bir tanecik canım var. Ben hangi birine koşayım, yetişeyim. Tırnağımı kesmeye vaktim olmuyor.

Hiç unutmuyorum, Aydın’da birisi bana tırnak makası hediye etti. Tırnaklarıma baktım, uzamış. Sanıyor ki makassızlıktan! Vallahi tırnağımı kesmeye bir fırsat bulamadım. Öyle oluyordu.

Ben ona nasıl ders vereyim?!..

Amerika’da birisi bana ne dedi?

Amerika'ya gittik, hangi şehriydi, adamın büyük bir kesimhanesi filan vardı. Bir köşkü vardı, üç katlı malikâne, köşk. Kaç yüz eykır arazisi vardı. Bizi sevdi, evine misafir etti.

“Hocam! Burada kal, sana bir köşk vereyim. 20-30 eykır da arazi vereyim. Burada kal!” dedi.

“Ne olacak? Ben burada kaldım, ne yapacağım?”

“Bizim kardeşlerimiz var, çoluk çocuğumuz var, torunlar var; onlara din dersi verirsin, din hocalığı yaparsın...” dedi.

Düşündüm: Tamam burada bedava köşk, bedava arazi, kolay da iş. Ne olacak; âyetleri hadisleri anlatmak zor bir şey değil ki! Anlatırız. Ekmek elden, su gölden; maaş gelecek, köşk var, araba var, Amerika'da yaşam var vs.

“Türkiye'deki kardeşler ne olacak? Türkiye'de milyonlar var!” dedim, kabul etmedim.

Aziz ve muhterem kardeşlerim!

Allahu Teâlâ hazretleri rızasının yolunu bize gösterebilir. Gösterdiğini de uygulamayı nasip etsin. Ömrümüzü Allah'ın rızasına uygun geçirmeyi nasip etsin de bu ömrümüz bittiği

zaman -bir gün bitecek- Allah iman ile göçmeyi nasip etsin. Bir gün bu dünya hayatı bittiği zaman sevdiği kul olarak huzuruna varalım. Azabından bizi affetsin, korusun, kurtarsın.

Bigayrihisâb, *bigayri sevk-i azâbin ve ikâbin ve hisâb*, hesapsız azapsız ikabsız azarsız lütfuyla, keremiyle cennetine dâhil eylesin. Habîb-i Edîb'ine komşu eylesin.

Çok çalışmamız lazım. Müslümanlar çok dertli, yapılacak işler çok fazla. Her şey çalışacak insana bağlı. Bir insan lokomotif oluyor, alıp götürüyor. Kimse çalışmayınca çok kıymetli oluyor. Yapılacak işler çok. Harcanacak masraflar çok. Daha koskoca Melbourne'da çocuklarınızı okutacak bir mektep bile yapamadınız. Ben hatırlarım: Kaç sene daha Mehmet Ali [Torlak] Hoca buralardayken; “Mektep yapacağız...” diye konuşuyordunuz.

Necip Fazıl [Kısakürek]'in bir şiiri var, diyor ki;

Küçükken derdi ki, dadım:

Çoğu gitti, azı kaldı.

Büyüdüm, ihtiyarladım.

Çoğu gitti, azı kaldı.

Hâlâ çoğu gitti azı kaldı. Hâlâ mektebi açacaksınız da biz de göreceğiz.

Allah gayretinizi arttırsın. Gafletten uyandırsın. Sevdiği kul eylesin. Sevdiği rahmetlere muvaffak eylesin. Huzuruna sevdiği kul olarak varmayı nasip eylesin. Cennetiyle cemâliyle müşerref eylesin.

el-Fâtıha!

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN
26 Cemâziye'l-Evvel 1420 / 07.09.1999
Melbourne/ Avustralya

[Bütün DİĞER ÇEŞİTLİ KONUŞMALAR'A PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

